

[Waldorff]

væk fra regeringens forarmsstrategi, at der med andre ord er tale om en helt bevidst manipulation fra regeringens side.

Det helt afgørende i den slags økonomiske fremskrivninger, budgetdepartementet har lavet, og som vismændene også laver, er selvfølgelig forudsætningerne, og ved at vælge de rigtige forudsætninger kan man nå frem til det resultat, man har lyst til.

De forudsætninger, der betyder noget for budgetdepartementsregnestykket, er for det første en kraftig stigning i væksten, især efter 1984, i OECD-området. For det andet energiprisstigninger på realt 4 pct. For det tredje en voksende dansk energiproduktion. Og endelig for det fjerde en gennemførelse af regeringens flerårige handlingslammelsesprogram.

Disse forudsætninger kan man selvfølgelig sætte spørgsmålstejn ved enkeltvis, og man kan specielt gøre det samlet, men budgetdepartementet sætter ingen spørgsmålstejn. På trods af at der er tale om en fremskrivning over 12 år, tager man vagere forbehold, end f. eks. det økonomiske sekretariat gjorde i sin konjunkturoversigt fra oktober, hvor man lavede en fremskrivning bare for ét år. Men det hører formentlig med til manipulationen, at man lader, som om dette er objektive størrelser.

Om den første forudsætning, den økonomiske vækst, er der kun at sige, at den er hentet ud af den blå luft. Det eneste, der ligner en forklaring på den stigning i væksten, man forventer, er en sætning på side 22 i oversigten, der lyder sådan:

»Denne vækstforudsætning er ikke særlig optimistisk set i historisk lys«.

Det er så sandt, som det er sagt. Det har bare ikke noget med sagen at gøre, fordi det, man diskuterer i denne forbindelse, er en stagnationsperiode. Hvordan kan man i en stagnationsperiode, hvor man ligger og roder med en vækstprocent på 1, pludselig forestille sig, at den stiger til 3, hvor ingen i øvrigt er i stand til at forklare, hvor det her opsving skulle komme fra? Vismændene er trods alt mere nede på jorden, når de prikker hul på myten om det kommende amerikanske opsving, og i øvrigt når de på side 5 i rapporten siger:

»Der gør sig i øvrigt det forhold gældende i de foreliggende landes skøn, at de enkelte lande gennemgående regner med at kunne

øge eller i hvert fald opretholde deres eksport, men samtidig går tendensen i landenes importskøn i nedadgående retning. For landene tilsammen er dette naturligtvis en logisk umulighed.«

De fortsætter:

»Hvis man kunne korrigere for denne fejlkilde, er det et spørgsmål, om resultatet ikke ville blive nulvækst for industrilandenes samlede produktion og svagt faldende indbyrdes samhandel.«

Det er faktisk noget af det kløgtigste, vismændene har sagt nogen sinde – niveauet er selvfølgelig også beskedent i forvejen. Det, som er konklusionen, at budgetdepartementet og regeringen baserer deres fremskrivning på en logisk umulighed, er selvfølgelig temmelig afgørende.

Den anden forudsætning, at realprisstigningerne for energien skulle kunne holdes på 4 pct., er ren ønsketænkning. Det ville svare til en realprisstigning på 60 pct. over hele 12 års perioden, og det er groft sagt den realprisstigning på energi, man har været ude for de sidste 1½–2 år, så det er den rene jubeloptimisme at tro, at noget sådant skulle kunne lade sig gøre.

Det absolut eneste, man kan bruge som argument for, at energipriserne ikke stiger helt så meget, er, hvis man forudsætter en længerevarende stagnation i OECD-området. Det vil selvfølgelig holde noget igen. Det vil ikke blive de helt vilde prisstigninger, kunne man forestille sig, men der er altså også andre faktorer, der afgør det. Hvordan man så vil fastholde den første forudsætning, som er en vækstrate på 3 pct. eller deromkring, er noget gådefuldt, for at sige det mildt.

Den tredje forudsætning, om den danske energiproduktion, er på én gang alt for optimistisk og alt for pessimistisk. Den er alt for optimistisk: hvis man går ud fra den nuværende koncession eller noget, der ligger i nærheden af den nuværende koncession, så er det utrolig naivt at regne med, at DUC-selskaberne har tænkt sig at betale f. eks. selskabsskat. De har ikke hidtil været motiverede for det, og det er svært at få øje på noget som helst, der taler for, at disse olieselskaber, inklusive A. P. Møller, lige pludselig skulle begynde at betale selskabsskat i større omfang. Der er heller ikke nogen grund til at antage, at A. P. Møller skulle være særlig motiveret for at beholde olieindtægterne her